

Relats del Pacífic - Jack London

Jack London (1876-1916) és la màxima expressió de l'escriptor que, per dir-ho en les seves pròpies paraules, no en té prou d'*existir* sinó que ha de *viure*. Dels seus viatges exploratoris i de la seva prosa directa en surten Hemingway (més escriptor, és a dir, més el·líptic) i Jack Kerouac (més espontani, és a dir, més redundant).

Fascinat des d'infant per Melville, Kipling i Conrad, Jack London es va gastar els diners en una llarga estada pel Pacífic. El rerefons dels contes que en sorgirien és la mort i totes les seves formes: l'heroisme, la venjança, el sacrifici, el ritual, la covardia, la resignació, el canibalisme. Però el que interessa a aquest autor no és la mort en si, sinó l'exacerbació sentimental que origina, i que ell retrata amb fidelitat, com ja havia fet en els seus relats situats a Alaska. London no construeix un pamflet anticolonialista, ni tampoc un assaig nostàlgic sobre el "bon salvatge", ni encara menys un elogi a l'imperialisme presumptament "civilitzador", sinó que ofereix una visió antropològica de la submissió a la naturalesa i a la tradició, incloent-hi les jerarquies i les idolatries que fan al cas. No condemna la religió, ni la raó, ni la superstició; tan sols les descriu. Allò que el fascina és l'encarnació del superhome nietzscheà en la seva faceta més humana, sigui polinesi o europeu.

A començaments del segle vint, les illes del Pacífic havien sofert la depredació occidental, però no encara els estralls del turisme massiu. London hi va trobar encara rastres de l'edat antiga. La seva actitud com a narrador s'assembla a la que mostra el príncep hawaia que apareix al relat *Tibies*: ha rebut una educació occidental a Oxford, però el fascinen les creences dels seus súbdits.

Jack London utilitza uns personatges forts situats a la cruïlla de les seves vides, en lluita per la supervivència o la dignitat. Escenes com la del ball dels leprosos o la de l'anciana que s'enfronta a un tauró són difícilment oblidables. L'estil literari tendeix a desaparèixer davant la potència de la història. Jack London no revisava els seus textos: per avidesa, per economia i també perquè tenia prou talent per estalviar-s'ho.